

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 14 september 1995 *

I mål T-171/94,

Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, bolag bildat enligt koreansk rätt, Söul, företrätt av Pierre Didier, advokat i Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Laurent Mosar, 8, rue Notre Dame,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av Bjarne Hoff-Nielsen och Jorge Monteiro, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdda av Philip Bentley, barrister i England and Wales, med delgivningsadress i Luxemburg hos direktör Bruno Eynard, direktoratet för rättsfrågor vid Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad Adenauer,

svarande,

med stöd av

* Rättegångsspråk: franska.

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Marc L. F. De Pauw, rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EEG) nr 2887/93, av den 20 oktober 1993, om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa elektroniska vågar med ursprung i Singapore och Sydkorea (EGT nr L 263, s. 1), i den mån sökanden berörs av denna förordning,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av K. Lenaerts, avdelningsordförande, samt R. Schintgen, R. García-Valdecasas, C.W. Bellamy och P. Lindh, domare,

justitiesekreterare: B. Pastor, byrådirektör,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 17 maj 1995,

följande

Dom

Bakgrund

- 1 Talan i målet avser ogiltigförklaring av rådets förordning (EEG) nr 2887/93 av den 20 oktober 1993 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa elektroniska vågar med ursprung i Singapore och Sydkorea (EGT nr L 263, s. 1, nedan kallad "den omtvistade förordningen"). Den dumpningsmarginal som tillämpas på sökanden är enligt den omtvistade förordningen 26,7 procent. Förordningen fullföljer kommissionens förordning (EEG) nr 1103/93 av den 30 april 1993 genom vilken en preliminär antidumpningstull införts på samma import (EGT nr L 112, s. 20, nedan kallad "den preliminära förordningen"). Dessa förordningar har antagits på grundval av bestämmelserna i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 209, s. 1, nedan kallad "grundförordningen").
- 2 Sökanden, Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, Söul (nedan kallat "Descom"), som tillverkar elektroniska vågar, är ett samägt företag som till 50 procent ägs av Dailim Scales, Söul, Korea, (nedan kallat "Dailim") och Ishida Scales, Kyoto, Japan (nedan kallat "Ishida Japan"). Den vara som är föremål för antidumpningstullen är en elektronisk våg avsedd för detaljhandeln, med numerisk avläsning av vikt, enhetspris och det pris som skall betalas, modell "NOVA". Descom svarar för tillverkningen av denna vara. Saluföringen sköts av Dailim i Korea och av Ishida i resten av världen. Ishida Europe Ltd. (nedan kallat "Ishida Europe"), som är ett helägt dotterbolag till Ishida Japan, sköter saluföringen i Europa.
- 3 I gemenskapen säljs de vågar från Descom som är avsedda för detaljhandeln av tre återförsäljare som är verksamma i Danmark, Grekland och Nederländerna, vilka köper vågarna i Korea, den förstnämnda på FOB-basis och de båda andra på CIF-basis. Dessa köpare är varken direkt eller indirekt knutna till Descom eller Ishida

Japan. Descom fakturerar Ishida Japan för vågarna, varefter detta företag fakturerar Ishida Europe som i sin tur direkt fakturerar de danska och grekiska köparna samt indirekt den nederländske köparen via förmedling av ett bolag med säte i Liechtenstein som är helt fristående från gruppen Descom-Ishida.

- 4 Efter klagomål från tillverkare inom gemenskapens industri inledde kommissionen i januari år 1992 ett antidumpningsförfarande beträffande import till gemenskapen av vissa elektroniska vågar avsedda för detaljhandeln med ursprung i Singapore. Efter ett nytt klagomål tillkännagav kommissionen i april 1992 att den utökade förfarandet till vissa vågar med ursprung i Korea. I detta klagomål framställdes Descom som en av de producerande exportörerna av vågar med ursprung i Korea och Ishida Europe som importör av de vågar som Descom tillverkat. Kommissionen sände frågeformulär till Descom och Ishida Europe.
- 5 På grundval av de omständigheter som hade inhämtats under den preliminära undersökningen fastställde kommissionen dumpningsmarginalen för de vågar som Descom exporterade till gemenskapen till 29 procent av importpriset fritt gemenskapens gräns, oförtullat. När kommissionen den 30 april 1993 antog den preliminära förordningen införde kommissionen en preliminär antidumpningstull uppgående till 29 procent på de vågar som Descom tillverkar. I punkt 33 i denna förordning påpekas att jämförelsen mellan priserna för liknande varor som salufördes av gemenskapens industri och de som salufördes av Descom på samma försäljningsstadium (priser som har fakturerats fristående distributörer och/eller agenter) på de huvudsakliga marknaderna i gemenskapen under undersökningsperioden hade "visat att det förekommit underprissättning ... som översteg 30 procent för den koreanske exportör som hade den högsta dumpningsmarginalen".
- 6 När rådet den 20 oktober 1993 antog den omtvistade förordningen fastställdes den vägda genomsnittliga dumpningsmarginalen beträffande Descom till 26,7 procent av nettopriset fritt gemenskapens gräns, oförtullat, för de berörda varorna

(punkt 13 i den omtvistade förordningen). En antidumpningstull om 26,7 procent på värdet har därför införts på import till gemenskapen av elektroniska butiksvågar tillverkade av Descom (artikel 1 i den omtvistade förordningen), eftersom den nivå som krävdes för att undanröja skadan — såsom denna fastställts i den preliminära förordningen (punkterna 32, 33 och 55) och som bekräftats vid den slutgiltiga prövningen av fakta (punkt 20 i den omtvistade förordningen) — översteg den konstaterade dumpningsmarginalen.

- 7 Innan den omtvistade förordningen antogs hade ett annat förfarande inletts beträffande export från Japan av samma sorts vara och det förfarandet hade lett till att rådet hade antagit förordning nr 993/93 av den 26 april 1993 om införande av slutgiltig antidumpningstull på import av vissa elektroniska vågar med ursprung i Japan (EGT nr L 104, s. 4), genom vilken en antidumpningstull uppgående till 31,6 procent av priset på de vågar som exporterades av sökandens japanska moderbolag, Ishida Japan.

Förfarandet

- 8 Mot denna bakgrund har sökanden, genom ansökan som inkommit till domstolens kansli den 8 januari 1994, väckt talan i målet.
- 9 Den 8 januari 1994 inkom sökanden med en separat ansökan om uppskov med verkställigheten av den förordning som prövas i målet. Domstolens ordförande avslög denna ansökan i beslut av den 11 mars 1994.

- 10 Genom beslut av den 18 april 1994 hänsköt domstolen förevarande mål till förstainstansrätten med tillämpning av artikel 4 i rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG och EEG om ändring av rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 144, s. 21) och i rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT nr L 66, s. 29).

- 11 Den 16 maj 1994 inkom kommissionen till rättens kansli med en ansökan om intervention till stöd för rådets yrkanden. I beslut av den 6 juli 1994 tillät ordföranden för första avdelningen interventionen.

- 12 Kommissionen har den 31 augusti 1994 inkommit med interventionsinlägga och sökanden har den 6 och 21 oktober 1994 yttrat sig över denna.

- 13 Med hänsyn till referentens rapport har rätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) beslutat att inleda det muntliga förfarandet utan att genomföra åtgärder för processledning och bevisupptagning.

- 14 Parterna har hållit slutanförenden och svarat på förstainstansrättens frågor vid offentligt sammanträde den 17 maj 1995.

Parternas yrkanden

15 Sökanden har yrkat att rätten

— ogiltigförklarar den omtvistade förordningen i den mån den rör sökanden, och

— förpliktar rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

16 Rådet har yrkat att rätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Kommissionen har yrkat att rätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Sakfrågan

- 18 Sökanden har i sak åberopat fyra grunder till stöd för sin talan. Den första avser överträdelse av artikel 2.8 b i grundförordningen bestående i att beräkningen av exportpriset skulle vara behäftad med ett uppenbart fel. Den andra grunden avser överträdelse av artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen bestående i att vägran att justera normalvärdet för sökandens varor efter lönerna för försäljare på den inre marknaden. Den tredje grunden avser överträdelse av rätten till försvar bestående i att institutionerna har vägrat att översända avslagsbeslutet beträffande den justering som avses i den andra grunden. Den fjärde grunden avser överträdelse av artikel 7.4 i grundförordningen bestående i att kommissionen har vägrat att översända uppgifter till sökanden som var väsentliga för dennes försvar av sina intressen.

Den första grunden vilken rör överträdelse av artikel 2.8 b i grundförordningen

- 19 Denna grund består av fyra delar. Den första innebär att sökanden hävdar att de villkor för konstruktion av exportpriset som ställs upp i artikel 2.8 b i grundförordningen inte har varit uppfyllda och att det pris som de danska, nederländska och grekiska importörerna hade betalat Ishida Europe därför borde ha accepterats som exportpris. Den andra delen innebär att sökanden i andra hand gör gällande att om en konstruktion av exportpriset var tillåten måste denna ske utifrån det pris som den förste köparen i gemenskapen har betalat till de tre importörerna och inte på grundval av det pris de tre importörerna har betalat till Ishida Europe. I den tredje delen har sökanden anfört att om Ishida Europe utövade importverksamhet skulle exportpriset ändå endast kunna justeras för att beakta de kostnader som hörde samman med Ishida Europes importverksamhet. Den sista delen innebär att sökanden påstår att det vid prisfastställelsen skett en dubbel avräkning av vissa kostnader som Ishida Europe har haft för försäkring och försäljningsfinansiering.

Första delen: exportpriskonstruktionens lagenlighet

Parternas argument

- 20 Sökanden har anfört att kommissionen och därefter rådet — på grund av att Ishida Europe, som är ett bolag etablerat i gemenskapen och förbundet med sökanden, vid försäljningen av varorna, ådrar sig kostnader som normalt bärs av en importör — har ansett att exportpriset för dess vara inte kan fungera som utgångspunkt. Mot denna bakgrund har gemenskapens institutioner konstruerat exportpriset enligt artikel 2.8 b i grundförordningen med utgångspunkt i det pris som Ishida Europe fakturerat de tre grekiska, danska och nederländska importörerna och genom att från detta pris dra av Ishida Europes genomsnittliga allmänna kostnader och en skäligen vinstmarginal uppgående till fem procent.
- 21 Sökanden har påpekat att det för att en konstruktion av exportpriset skall få ske enligt artikel 2.8 b i grundförordningen krävs att det antingen inte finns något exportpris eller det framgår att det finns ett kommersiellt samband eller en kompensationsöverenskommelse mellan exportören och importören eller en tredje part, eller att det pris som faktiskt betalas eller skall betalas för varan när den säljs för export till gemenskapen av andra skäl är otillförlitligt. I det aktuella fallet är enligt sökanden inte något av dessa villkor uppfyllda. Institutionerna borde därför som exportpris ha godtagit det pris som Ishida Europe fakturerat de tre importörerna, i förekommande fall justerat med beaktande av de kostnader som följer av Ishida Europes exportverksamhet, i stället för att konstruera exportpriset med hänvisning till att Ishida Europe skulle vara en med exportören förbunden tredje part vilken enligt institutionerna borde bära importörens egna kostnader.
- 22 Sökanden anser att priset inte får konstrueras när, som i detta fall, de tre importörerna och exportören (Ishida Europe) tillämpar marknadspriser sig emellan.

- 23 Sökanden har i detta avseende hävdatt att det var felaktigt av institutionerna att anse att Ishida Europe i gemenskapen hade de kostnader som normalt bärs av en importör och att från det pris som Ishida Europe fakturerat de tre importörerna dra Ishida Europes genomsnittliga allmänna kostnader, det vill säga 9,7 procent av detta bolags omsättning och en vinst uppgående till fem procent med tillämpning av artikel 2.8 b i grundförordningen (punkterna 5 och 6 i den omtvistade förordningen). Enligt sökanden bedriver nämligen Ishida Europe inte importverksamhet, eftersom de olika uppgifter som rör produktion och export av Ishidas elektroniska butiksvågar inom företaget har "brutits ut" och fördelats mellan tre juridiskt och geografiskt skilda, men ekonomiskt och funktionellt integrerade enheter. De varor som berörs i målet tillverkas således av sökanden i Korea, medan Ishida Japan svarar för den allmänna organisationen och övervakningen av produktion och försäljning. Ishida Europe ägnar sig åt försäljning och administration av försäljningen till gemenskapen. Ishida Europe har således kommersiella uppgifter som tidigare har utförts av Ishida Japan och som kan bestå i marknadsundersökningar utförda tillsammans med importörerna, förhandlingar om inköpspriser hos Ishida-gruppen, vidarebefordran av beställningar, fakturering av köp eller kontroll av betalningar. I detta avseende har Ishida Europes verksamhet under undersökningsperioden inskränkt sig till att sända 14 fakturor till de tre danska, grekiska och nederländska importörerna.
- 24 Sökanden har slutligen hävdatt att trots att institutionerna, enligt domstolens rättspraxis, har ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning på området, kan man inte därav dra slutsatsen att det, i avsaknad av rättslig definition av vilka uppgifter som importörer och exportörer har, tillkommer dem att fritt definiera dessa. Sökanden har anklagat kommissionen för att, under förfarandet, inte på ett mer djupgående sätt ha undersökt Ishida Europes exakta uppgifter, för att inte ha begärt kompletterande upplysningar i detta avseende och för att inte ha undersökt saken på plats för att kontrollera de verkliga omständigheterna. Sökanden anser därför att institutionerna, genom att anse att Ishida Europe utövade en importörs uppgifter som importör, begått ett uppenbart fel i sin bedömning av de faktiska omständigheterna.
- 25 Vidare har sökanden i sin replik ansett att rådet inte kunde stödja sig på domarna i målen Gestetner och Mita (dom av den 14 mars 1990, Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen, C-156/87, Rec. s. I-781, och av den 10 mars 1992, Mita Industrial mot rådet, C-171/87, Rec. s. I-1301). Det var nämligen, enligt sökanden,

endast mot bakgrund av de speciella omständigheter som förelåg i de målen som domstolen ansåg att dotterbolaget i gemenskapen (Mita Europe) utförde de uppgifter som är typiska för ett importdotterbolag. Denna tog emot beställningar, köpte varorna av exportören och sålde dem vidare till agenterna för varan i gemenskapen. Agenterna fick tekniskt bistånd och servicestöd av dotterbolaget i gemenskapen vilket även lade ner omfattande summor på reklam för varan i gemenskapen och hade ett tullager i Nederländerna. I detta fall utgör däremot Ishida Europes fakturering av de oberoende importörerna den enda försäljningen från Ishida-gruppen till en, i ekonomiskt och rättsligt hänseende, utomstående köpare. Följaktligen är det, enligt sökanden, priset vid den transaktionen som utgör exportpriset.

- 26 Sökanden har gjort gällande att en antidumpingstull är en sorts tull och att om det inte finns någon bestämmelse i grundförordningen som innebär motsatsen måste de tillämpliga grundbegreppen vara desamma för antidumpingstullar och tullar (se domstolens dom av den 6 juni 1990, Unifert Handels, C-11/89, Rec. s. I-2275). Det kriterium som kommer av uttrycket "såld för export" som avses i artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 1224/80 av den 28 maj 1980 om tullvärde för varor (EGT nr L 134, s. 1) innebär således att "det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas är den fullständiga betalning som har gjorts eller skall göras" (punkt 23) och motsvarar således begreppet "exportpris" i antidumpningsreglerna. Följaktligen anser sökanden att de administrativa kostnaderna och däribland särskilt Ishida Europes kostnader för försäljning för export inte skall dras av från utan tvärtom räknas in i exportpriset, eftersom de räknades in i det pris som de tre oberoende importörerna betalade till Ishida Europe.
- 27 Sökanden anser att dess uppfattning att det pris som erhållits vid förtullningen utgör exportpriset finner stöd i domstolens dom av den 5 oktober 1988, Canon m. fl. mot rådet (277/85 och 300/85, Rec. s. 5731, punkt 19), eftersom det av den domen framgår att den utgångspunkt för justeringarna som bör räknas in i normalvärdet eller i det exportpris som föreskrivs i artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen är själva försäljningspriset.

- 28 Rådet har gjort gällande att det, vid tillämpningen av artikel 2.8 b i grundförordningen, följt kommissionens resonemang såsom detta framgår av punkt 6 i den omtvistade förordningen. Enligt rådet var det nödvändigt att konstruera exportpriset, "eftersom det av de få uppgifter som rådet fått tillgång till klart framgått att det närstående företaget i gemenskapen (Ishida Europe) sysslade med försäljning till oberoende kunder genom att behandla order, saluföra produkterna, fakturera dessa kunder i gemenskapen och motta betalningar. Detta närstående företag, (Ishida Europe) ådrog sig således de kostnader som normalt bärs av en importör. Mot denna bakgrund har exportpriset, såsom föreskrivs i artikel 2.8 b i förordning (EEG) nr 2423/88, konstruerats på grundval av det pris till vilket varan återförsålades till den första oberoende köparen. Följaktligen har det pris som den förste oberoende köparen faktiskt har betalat till det närstående företaget i gemenskapen justerats för att beakta kostnaderna för detta närstående företag, vilka i enlighet med artikel 7.7 b i förordning (EEG) nr 2423/88 fastställts på grundval av ovannämnda uppgifter samt med tillägg för en skälig vinstmarginal på fem procent i enlighet med punkt 18 i förordning (EEG) nr 1103/93".
- 29 Rådet anser att detta resonemang är helt i enlighet med domstolens rättspraxis (de ovan nämnda domarna Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen samt Mita Industrial mot rådet). Den omständigheten att ett företag som är etablerat inom gemenskapen saluför en vara som har exporterats från ett tredje land, ådrar sig kostnader och fakturerar den som formellt har importerat varan ger anledning att anta att företaget saluför varan redan från exportstadiet. Detta antagande har sökanden inte vederlagt.
- 30 I fråga om det argument som sökanden har grundat på domen i målet Unifert Handels har rådet hävdats att begreppet pris för en vara som är "såld för export" i tullreglerna inte helt stämmer överens med begreppet "exportpris" i grundförordningen om antidumpning. Beträffande det argument som hämtats ur domen Canon m. fl. mot rådet har rådet genmält att domstolen i den domen närmare har angett att beräkningen av normalvärdet och beräkningen av exportpriset är av olika slag och regleras av olika artiklar i grundförordningen.

- 31 Kommissionen har gjort gällande att sökanden inte kan stödja sig på att Ishida Europe inte fullgör importformaliteterna för de nämnda varorna i gemenskapen, dels på grund av att Ishida Europe är etablerat i gemenskapen och inte i Japan, dels på grund av dess samlade verksamhet.

Förstainstansrättens bedömning

- 32 Enligt artikel 2.8 b i grundförordningen gäller att ”i de fall då det inte finns något exportpris eller då det framgår att det finns ett kommersiellt samband eller en kompensationsöverenskommelse mellan exportören och importören eller en tredje part, eller att det pris som faktiskt betalas eller skall betalas för varan när den säljs för export till gemenskapen av andra skäl är otillförlitligt, får exportpriset konstrueras på grundval av det pris till vilket den importerade varan säljs vidare till förste oberoende köpare ...”.
- 33 Förstainstansrätten konstaterar för det första att sökanden inte har bestritt att den är ett företag som till lika delar ägs gemensamt av Dailim och Ishida Japan eller att Ishida Europe är ett helägt dotterbolag till Ishida Japan. Följaktligen är Ishida Europe, Ishida Japan och Descom närstående företag.
- 34 Det har för det andra inte heller bestritts att de vågar som tillverkas av Descom säljs genom förmedling av Ishida Europe, som behandlar de berörda kundernas order, fakturerar dem och mottar motsvarande betalningar från dem eller att Ishida Europe utför kommersiella uppgifter när det tillsammans med importörerna gör marknadsundersökningar, förhandlar om deras inköpspriser hos Ishida-gruppen, vidarebefordrar deras beställningar, samt direkt fakturerar de danska och grekiska köparna och indirekt den nederländske för de vågar som Ishida Japan fakturerat Ishida Europe.

- 35 Förstainstansrätten påpekar för det tredje att Ishida Europe är etablerat i gemenskapen och att formaliteterna vid exporten av varorna från Japan har fullgjorts av Descom och inte av Ishida Europe.
- 36 Förstainstansrätten konstaterar för det fjärde att det framgår av kommissionens brev till sökanden av den 28 juni 1993 (bilaga IV.4 till ansökan) att det pris per enhet av varan som en av de tre oberoende köparna har betalat Ishida Europe inte är detsamma som det pris som Ishida Europe har fakturerats av Ishida Japan. Rätten konstaterar nämligen på grundval av de fakturor som kommissionen har återgett i det nämnda brevet, vilka sökanden inte har ifrågasatt, att det pris som köparen i gemenskapen betalat Ishida Europe var ... per enhet av varan, medan det pris som Ishida Japan fakturerade Ishida Europe var ... .
- 37 Med beaktande av det samband som föreligger mellan Descom och Ishida Europe och av den verksamhet som Ishida Europe bedriver för försäljningen, måste det konstateras att det pris som de tre oberoende köparna har betalat till Ishida Europe, mot denna bakgrund, inte som sådant kan användas som exportpris.
- 38 Denna slutsats kullkastas inte av sökandens tolkning av domarna i målen Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen samt Mita Industrial mot rådet. Tvärtemot vad sökanden har hävdad liknar nämligen de faktiska omständigheterna i de målen de som föreligger i detta mål. I dessa mål (punkt 27 i domen i målet Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen samt punkt 19 i domen Mita Industrial mot rådet) visades det således att varorna såldes med förmedling av dotterbolaget i gemenskapen (Mita Europe), vilket behandlade order från de berörda kunderna, sände fakturor till dessa och mottog motsvarande betalningar samt att det pris som köparna betalade dotterbolaget i gemenskapen inte var detsamma som det som dotterbolaget fakturerade moderbolaget. Utan att hänvisa till att dotterbolaget i gemenskapen hade ett tullager i Nederländerna, slog domstolen mot denna bakgrund fast att detta dotterbolags uppgifter var uppgifter som ett importdotterbolag normalt hade och att det "under dessa omständigheter kunde bekräftas att exportpriset borde beräknas på grundval av det pris som den förste oberoende köparen betalat med justering för de kostnader och den vinst som var förenade med Mita

Europes uppgifter” (punkt 34 i domen i målet Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen samt punkt 22 i domen i målet Mita Industrial mot rådet).

39 Rätten anser att sökanden inte kan stödja sig på domen i målet Unifert Handels i den mån denna rör förhandsavgörande beträffande tolkningen av ovan nämnda förordning nr 1224/80 om tullvärde för varor och särskilt av begreppet transaktionsvärde enligt artikel 3.1 i nämnda förordning. Gemenskapens antidumpningsregler har nämligen till syfte att kommersiella skyddsåtgärder skall vidtas mot export av varor från tredje land som sker till priser som understiger de priser som tillämpas på den inre marknaden. Syftet med att inom ramen för antidumpningsreglerna fastställa ett exportpris är således att fastställa ett pris (exportpriset) som kan jämföras med varans normala värde, för att avgöra om det skett en underprissättning när varan har förts in i gemenskapen. Syftet med ovan nämnda förordning nr 1224/80 av den 28 maj 1980 är däremot att avgöra en varas verkliga värde när den förs in i gemenskapen för att den gemensamma tulltariffen skall kunna tillämpas på varan.

40 Sökanden kan inte heller stödja sig på domen i målet Canon m. fl. mot rådet. Det måste nämligen, som rådet riktigt har gjort, erinras om att enligt fast rättspraxis är beräkningen av normalvärdet och beräkningen av exportpriset av skilda slag, eftersom den ena regleras i artikel 2.3—2.7 i grundförordningen och den andra i artikel 2.8 i samma förordning (se domstolens domar av den 7 maj 1987, Toyo mot rådet, Nachi Fujikoshi mot rådet, Koyo Seiko mot rådet, Nippon Seiko mot rådet, Minebea mot rådet, 240/84, 255/84, 256/84, 258/84 och 260/84, Rec. s. 1809, 1861, 1899, 1923, 1975, samt den ovan nämnda domen i målet Canon m. fl. mot rådet, punkt 37).

41 Det skall vidare erinras om att punkt 19 i domen i målet Canon inte kan tolkas på det sätt som sökanden vill. I denna punkt sägs nämligen inte alls att försäljningspriset som sådant skall utgöra utgångspunkt för de justeringar som föreskrivs i

artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen, utan att både normalvärdet och exportpriset fastställs med utgångspunkt i den första försäljning som sker till en oberoende köpare och att dessa faktorer, såsom de har fastställts, således måste jämföras med varandra utan tillämpning av de justeringar som föreskrivs i artikel 2.9 och 2.10. I punkt 9 i den artikeln föreskrivs att normalvärdet, såsom detta har fastställts i enlighet med punkt 3—7, skall jämföras med exportpriset, såsom detta har fastställts i enlighet med punkt 8.

- 42 Av det ovan anförda framgår att institutionerna gjorde rätt när de konstruerade exportpriset med tillämpning av artikel 2.8 b i grundförordningen innan de gjorde de justeringar som föreskrivs i artikel 2.9 och 2.10 i den förordningen för att jämföra exportpriset med normalvärdet.
- 43 Den första delen av grunden skall följaktligen förkastas.

Andra delen: avgörande av det pris som skall ligga till grund för konstruktionen av exportpriset med tillämpning av artikel 2.8 b i grundförordningen

Parternas argument

- 44 Sökanden har i andra hand hävdats att om en konstruktion av exportpriset är tillåten i detta fall, så borde den i enlighet artikel 2.8 b i grundförordningen göras med utgångspunkt i återförsäljningspriset i gemenskapen, det vill säga det pris som den förste köparen i gemenskapen har betalat till de tre importörerna, eftersom det rör sig om det pris till vilket den importerade varan för första gången säljs till en oberoende köpare och inte med utgångspunkt i exportpriset som sådant, det vill säga det pris som de tre importörerna betalat till Ishida Europe. Det är nämligen enligt sökanden först sedan importformaliteterna har uppfyllts som varan kan anses vara en "importerad vara" i den mening som avses i artikel 2.8 b.

- 45 Rådet har genmält att eftersom Ishida Europe är etablerat i London äger det bolagets återförsäljning av varan faktiskt rum inom gemenskapen.
- 46 Kommissionen har hävdad att den metod som sökanden har förordat inte står i överensstämmelse med grundförordningen.

Förstainstansrättens bedömning

- 47 Enligt artikel 2.8 b i grundförordningen skall exportpriset konstrueras på grundval av det pris till vilket den importerade varan för första gången sålts till en oberoende köpare.
- 48 Förstainstansrätten erinrar om att syftet med denna artikel är att bestämma det verkliga priset för varan vid gemenskapens gräns för att definiera det pris som faktiskt har betalats till exportören för den vara som sålts för export till gemenskapen och inte det pris som har betalats när varan sålts i gemenskapen.
- 49 Förstainstansrätten konstaterar att i detta fall är de första oberoende köparna de tre danska, grekiska och nederländska importörerna och att Ishida Europe är ett företag som är närstående till Ishida Japan och sökanden (se punkt 33).
- 50 I detta avseende skall det erinras om att domstolen i de ovan nämnda domarna i målen Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen samt Mita Industrial mot rådet (se punkt 38) har slagit fast att en konstruktion av exportpriset med utgångspunkt i det pris som den förste oberoende köparen i gemenskapen har betalat till den exporterande företagsgruppens dotterbolag i gemenskapen överensstämmer med grundförordningen.

- 51 Av detta följer att kommissionen har gjort rätt när den konstruerat exportpriset med utgångspunkt i det pris som de tre oberoende köparna har betalat till Ishida Europe.
- 52 Den andra delen av grunden skall således förkastas.

Tredje delen: avdrag som föreskrivs i artikel 2.8 b i grundförordningen

Parternas argument

- 53 Sökanden har, för det fall att varken den första eller den andra delen av grunden godtas, hävdad att om Ishida Europe varit importör skulle institutionerna från exportpriset endast kunna dra av de kostnader och den vinst som hör till den verksamheten och inte Ishida Europes alla kostnader och hela vinst, särskilt som detta bolag delvis ägnar sig åt verksamhet som hör till produktionen.
- 54 Rådet har påpekat att institutionerna i enlighet med artikel 7.7 b i grundförordningen har konstruerat exportpriset på grundval av de uppgifter som det berörda företaget ställt till deras förfogande och därvid beaktat de kostnader som det närstående företaget har haft och av en skälig vinstmarginal.

Förstainstansrättens bedömning

- 55 Enligt artikel 7.7 b i grundförordningen får kommissionen dra preliminära eller slutgiltiga slutsatser på grundval av de tillgängliga uppgifterna när en part vägrar

åtkomst till de nödvändiga uppgifterna eller inte tillhandahåller dem inom rimlig tid.

56 Rätten konstaterar att sökanden har underlåtit att förse kommissionen med bevis för vilka kostnader och vilken vinstmarginal som Ishida Europe haft i verksamheten som importör, genom att den, av det skälet att den ansåg att Ishida Europe inte hade en importörs uppgifter, inte besvarade det formulär för "importörer" som kommissionen hade sänt.

57 Rätten erinrar om att sökanden inte heller inkommit med några bevis som rör kostnaderna och vinsten för någon annan verksamhet än Ishida Europes verksamhet som importör, såsom dess produktionsverksamhet.

58 Av detta följer att institutionerna förfarit korrekt när de — i enlighet med artikel 7.7 b i grundförordningen har beräknat de justeringar som skulle ske på grundval av de uppgifter som varit tillgängliga samt i enlighet med artikel 2.11 i samma förordning — har fördelat tillgängliga uppgifter från bokföringen i proportion till omsättningen.

59 Den tredje delen av grunden skall således förkastas.

Fjärde delen: dubbla avdrag för vissa av Ishida Europes kostnader

60 Sökanden har hävdad att vissa av Ishida Europes kostnader — nämligen kostnaderna för exportförsäkring, kostnaderna för finansiering av försäljningen samt 0,7 procent avseende löner till exportförsäljarna — har dragits av två gånger från

exportpriset, dels vid jämförelsen mellan exportpriset och normalvärdet, dels vid beräkningen av exportpriset.

a) Om dubbel avräkning av kostnaderna för exportförsäkring och för finansiering av försäljningen

Parternas argument

- 61 Sökanden har hävdatt att Ishida Europes kostnader för exportförsäkring och för finansiering av försäljning har dragits av två gånger. Vid konstruktionen av exportpriset skulle nämligen kommissionen med stöd av artikel 2.8 b i grundförordningen ha dragit av Ishida Europes samtliga kostnader (9,7 procent). Dessa kostnader innehöll redan Ishida Europes kostnader för finansiering av försäljningen och för exportförsäkring, vilka i enlighet med artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen redan dragits av från exportpriset vid jämförelsen mellan exportpriset och normalvärdet. Detta misstag framgår av den handling från kommissionen där dumpningsmarginalen räknas ut (bilaga 2 till repliken).
- 62 Sökanden har hävdatt att anledningen till att dessa kostnader har dragits av två gånger är att institutionerna ända till slutet av förfarandet ansåg att Ishida Europe var exportör men att de då ändrade uppfattning och ansåg att Ishida Europe var importör och därför drog av procentandelen av dess kostnader samt vinstmarginalen.
- 63 Rådet har inledningsvis hävdatt att de handlingar som sökanden inkommit med inte visar att det gjorts något dubbelt avdrag för kostnaderna för finansiering av försäljningen och för kostnaderna för exportförsäkringen, eftersom de handlingar som avser Ishida Europes bankkostnader inte har något direkt samband med försäljningen och inte heller de handlingar som rör försäkringen visar att Ishida Europe haft dessa kostnader. De har därför inte tagits med i bokföringen. Rådet har vidare

erinrat om att kommissionen i sin skrivelse av den 28 juni 1993 (bilaga IV.4 till ansökan) för sökanden har förklarat avdragsberäkningen i fråga om Ishida Europas allmänna kostnader, vilken har gjorts enligt bestämmelserna under rubriken "operation expenses" i Ishida Europas räkenskaper och att denna rubrik varken innehåller posterna diverse intäkter eller räntor. Av detta följer att institutionerna, när de har dragit av 9,7 procent för allmänna kostnader, inte dragit av något belopp för finansiering av försäljningen. Vidare är enligt beräkningen av dumpningsmarginalen det totala beloppet avseende justering för försäkringskostnader i storleksordningen 0,0001 procent, vilket enligt rådet är minimalt, utan inverkan på beräkningen och man skulle i enlighet med artikel 2.10 e i grundförordningen kunna bortse från det.

Förstainstansrättens bedömning

64 Rätten erinrar om att det påstådda dubbla avdraget för kostnader som sökanden har hänvisat till inte har uppkommit vid konstruktionen av exportpriset, som sökanden påstår, utan vid de justeringar som har utförts vid jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset. Artikel 2.9 a i grundförordningen innebär nämligen att jämförelsen skall ske mellan normalvärdet, såsom detta har fastställts i enlighet med artikel 2.3—2.7 i grundförordningen, och exportpriset, såsom detta har fastställts i enlighet med artikel 2.8.

65 Det skall vidare konstateras att den handling från kommissionen där beräkningen av dumpningsmarginalen görs visar att denna marginal har beräknats utifrån en jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet, varvid exportpriset har konstruerats och justerats i enlighet med artikel 2.8 b i grundförordningen genom att 9,7 procent av Ishida Europas omsättning avseende allmänna kostnader och fem procent avseende skälighetsmarginal har dragits av från det pris som Ishida Europe har fakturerat. För att komma fram till en giltig grund för jämförelse av exportpriset med normalvärdet har kommissionen med tillämpning av artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen justerat exportpriset genom att dra av vissa där angivna kostnader, bland annat kostnaderna för exportförsäkring och för finansiering av försäljningen.

- 66 Det framgår emellertid av fast rättspraxis att de justeringar som utförs i enlighet med artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen, både vad gäller syfte och tillämpningsvillkor skiljer sig från de justeringar som utförs inom ramen för konstruktionen av exportpriset i enlighet med artikel 2.8 b. Till skillnad från de justeringar som föreskrivs i artikel 2.8, vilka utförs av institutionerna på eget initiativ, görs justeringarna enligt artikel 2.9 och 2.10 inte på eget initiativ. Den part som begär att de skall utföras måste i stället visa att de är nödvändiga för att priserna skall vara jämförbara (se ovan nämnda domar i målen *Nachi Fujikoshi mot rådet*, punkt 31—33, *Nippon Seiko mot rådet*, punkt 43—45, *Minebea mot rådet*, punkt 41—43).
- 67 I detta fall måste det konstateras att sökanden inte har åberopat det dubbla avdraget för dessa kostnader förrän i sin replik. Enligt artikel 2.9 b i grundförordningen borde sökanden, under det administrativa förfarandet, dels ha gjort gällande att exportpriset och det av kommissionen beräknade normalvärdet inte var jämförbara på grund av det dubbla avdraget för kostnaderna för finansiering av försäljningen och för exportförsäkringen från exportpriset, dels, med angivande av motiv, ha begärt en justering för att korrigera det påstådda dubbla avdraget. Det framgår av de faktiska omständigheterna och av de handlingar som parterna har bifogat till sina olika inlagor att sökanden inte har gjort någon sådan begäran under det administrativa förfarandet. Till de skrivelser som kommissionen har sänt till sökanden den 6 maj 1993 (bilaga IV.2. till ansökan), den 28 juni 1993 (bilaga IV.4. till ansökan) och den 15 juli 1993 (bilaga IV.6 till ansökan) har kommissionen bifogat olika handlingar avseende den preliminära och den slutgiltiga beräkningen av dumpningsmarginalen, vilka möjliggjorde för sökanden att upptäcka och bestrida det påstådda dubbla avdrag som denne har åberopat i sin replik. Sökanden har emellertid i sina skrivelser av den 6 juni 1993 (bilaga IV.3 till ansökan) och av den 9 juli 1993 (bilaga IV.5. till ansökan) inte bestritt det omtvistade underlaget för jämförelsen mellan normalvärdet och det exportpris som kommissionen har antagit av det skälet att det skulle ha ägt rum något dubbelt avdrag på exportpriset för kostnaderna för finansiering av försäljningen och för exportförsäkring. Sökanden har inte heller reagerat på kommissionens skrivelse av den 15 juli 1993 till vilken kommissionen hade bifogat den handling där den slutgiltiga dumpningsmarginalen hade räknats ut och i vilken kommissionen angett att den endast beaktat avdrag som sökanden hade begärt.

68 Rätten anser att sökanden inte av det skälet att institutionerna hela tiden har ansett att Ishida Europe var exportör kan påstå att dessa inte konstruerat exportpriset förrän vid slutet av det administrativa förfarandet. Det framgår nämligen av skriftväxlingen mellan kommissionen och sökanden att Ishida Europes roll hade diskuterats alltifrån det att undersökningsförfarandet hade inletts. Den omständigheten att Ishida Europe inte har besvarat det frågeformulär för "importörer" som kommissionen sändt den 7 april 1992 visar att sökanden har uppmärksammats på de eventuella problem som Ishida Europes roll hade gett upphov till, trots den omständigheten att kommissionen i den skrivelse av den 21 maj 1992 som följde med frågeformuläret hävdade att Ishida Europe inte hade de uppgifter en importör har och inte heller svarade för de kostnader som en importör normalt har.

69 För övrigt skall det i vilket fall som helst påpekas att sökanden under förfarandet inför rätten, på grundval av de fakturor från banker och försäkringsbolag som getts in, varken lyckats bevisa det verkliga beloppet för kostnaderna för exportförsäkring och för finansiering av försäljningen vad gäller de varor som varit föremål för dumpning eller att dessa kostnader redan inräknats i Ishida Europes allmänna kostnader.

70 Av detta följer att klagomålet skall förkastas.

b) Det dubbla avdraget om 0,7 procent för exportförsäljarnas löner

Parternas argument

71 Sökanden har hävdat att kommissionen vid jämförelsen mellan exportpriset och normalvärdet har dragit av 0,7 procent för löner till de av Descoms försäljare som hade hand om försäljning på export. Med hänsyn till att Descom är ett renodlat produktionsföretag kan dessa 0,7 procent, enligt sökanden, endast motsvara lönen till den person som ansvarar för administrationen av Ishida Europes försäljning.

Denna lön har emellertid redan ingått bland Ishida Europas allmänna kostnader och har därför redan dragits av från exportpriset vid konstruktionen av detta.

- 72 Rådet har påpekat att även om lönerna till de personer som enbart ägnar sig åt försäljning faktiskt har avräknats vid beräkningen av den preliminära dumpningsmarginalen, visar en undersökning av beräkningen av den slutliga dumpningsmarginalen i gengäld klart att någon sådan avräkning inte har skett vid den beräkningen.
- 73 Kommissionen har hävdats att den vid den slutgiltiga fastställelsen av exportpriset och dumpningsmarginalen inte har tillämpat de särskilda bestämmelser i grundförordningen om justering för lön till försäljare och att den således då inte gjort det avdrag om 0,7 procent på exportpriserna som den gjort vid den preliminära prövningen av de faktiska omständigheterna. Sökandens argument skulle således vara grundlösa.

Förstainstansrättens bedömning

- 74 Förstainstansrätten konstaterar att rådet och kommissionen, som dessa också riktigt har påpekat, inte har gjort avdrag från exportpriset med 0,7 procent för löner till exportförsäljare vid den jämförelse mellan normalvärdet och exportpriset som gjorts för beräkningen av den slutgiltiga dumpningsmarginalen. Även om det, av den handling på vilken den preliminära dumpningsmarginalen (bilaga 1 till svaromålet) har beräknats framgår att en dubbel avräkning har gjorts vid den preliminära beräkningen, framgår det, av den handling där den slutgiltiga dumpningsmarginalen har beräknats (bilaga 2 till repliken), att någon sådan avräkning inte har skett vid den slutgiltiga beräkningen.

- 75 Sökanden har inte lyckats vederlägga detta bevis. Rätten finner därför att avdraget om 0,7 procent inte har upprepats vid beräkningen av den slutgiltiga dumpningsmarginalen.
- 76 Följaktligen skall detta klagomål liksom den fjärde delen av denna grund förkastas.
- 77 Av det ovanstående framgår att grunden skall förkastas i sin helhet.

Den andra grunden, vilken rör överträdelse av artikel 2.9 och 2.10 c v i grundförordningen

Parternas argument

- 78 Sökanden har gjort gällande att gemenskapens institutioner har överträtt artikel 2.9 och 2.10 c v i grundförordningen genom att inte justera varornas normalvärde efter lönerna till försäljare på den inre marknaden. Sökanden har påpekat att den under det administrativa förfarandet har begärt en minskning av normalvärdet med 8,25 procent av värdet av försäljningen, vilket motsvarar försäljarnas löner. Sökanden har kommit fram till detta belopp genom att ta beloppet för löner i Dailims (sökandens moderbolag till 50 procent, vilket ansvarar för saluföringen av sökandens varor i Korea) interna räkenskaper. Från beloppet har löner till direktörer och arbetare undantagits. Därefter har sökanden delat denna kostnad med det totala antalet anställda hos Dailim samt slutligen multiplicerat den med de 29,6 personer som har varit anställda för försäljningen av handelsvägar. Genom denna räkneoperation har sökanden, enligt egen uppfattning, fått fram den totala genomsnittliga lönesumma som har betalats till försäljarna. Sökanden har hävdats att kommissionen har minskat dess begäran från 8,25 procent till 2 procent på grund av att det i beloppet för försäljarnas löner ingick dels utgifter för utbildning, reklam och annat

som inte var direkt knutet till försäljningsverksamheten, såsom installation av utrustning och inkassering av fakturor, dels utgifter som avsåg försäljning av andra varor.

- 79 Sökanden har visserligen bekräftat att dess försäljare säljer olika varor som vanligen benämns handelsvågar — bland annat elektroniska vågar avsedda för detaljhandeln — och som utgör en underrubrik i den totala omsättningen i Dailims interna räkenskaper, varigenom de skiljs från industriella vågar. Sökanden anser emellertid att den — genom att dela den totala omsättning som avser kommersiella vågar med det totala antalet försäljare som berörs av detta slag av varor och att vidare undantaga löner till direktörer och arbetare — får fram en procentandel som ligger mycket nära de löner som faktiskt har betalats till den personal som helt varit sysselsatt med direkt försäljning av de avsedda varorna.
- 80 Sökanden här även bekräftat att dess försäljare ägnat en icke försumbar tid särskilt åt att besöka potentiella kunder för att förmå dessa att köpa varorna, att lära kunderna hur de sålda apparaterna fungerar, att skriva verksamhets- eller försäljningsrapporter och att studera konkurrensen, men anser att denna försäljningsbefrämjande verksamhet är en integrerad del av försäljningsarbetet.
- 81 Sökanden har hävdad att lönekostnaderna, såsom de har framställts i dess resultaträkning endast består av a) lön, b) bonus, c) social säkerhet, d) en ytterligare löneavgift och e) pensionsavgift.
- 82 Sökanden anser att institutionerna tolkat artikel 2.10 i grundförordningen på ett överdrivet restriktivt sätt. Den andra meningen i artikel 2.10 c v, i vilken det görs möjligt att göra avdrag för löner till försäljare, det vill säga till personal helt sysselsatt med direkt försäljningsverksamhet, skall enligt sökanden tolkas mot bakgrund av den första meningen i samma bestämmelse, enligt vilken minskning med ett belopp som motsvarar de provisioner som utgått på de berörda försäljningarna godtas. Syftet med denna bestämmelse är att jämställa dessa båda slag av kostnader

som avser försäljningsverksamhet för att undvika diskriminering mellan företag som säljer sina varor genom agenter och de som sköter försäljningen själva. Institutionerna tillåter alltid att provisionerna dras av, även om de med nödvändighet måste innefatta kostnader för undersökningar och utbildning, eftersom en agent för att sälja nödvändigtvis måste undersöka kundunderlaget, utbilda sig, bevaka betalningar och så vidare. En restriktiv tolkning av denna artikel, såsom den som institutionerna har fört fram, leder till att små företag missgynnas i förhållande till stora, eftersom endast de stora, till följd av sin interna organisation, har möjlighet att använda personal helt för direkt försäljning av en viss vara och på så sätt visa ett direkt samband mellan de berörda försäljningarna och dessa personer.

83 Rådet har påpekat att enligt artikel 2.9 b i grundförordningen gäller att "i de fall en intresserad part begär en justering, måste denne bevisa att begäran är befogad". Rådet anser att sökanden i detta fall inte bevisat att dess begäran om justering för löner som betalats till personal som är helt sysselsatt med direkt försäljningsverksamhet har varit befogad. Sökanden har inte visat att en fördelning av lönekostnaderna mellan vad som avser anställda som är helt sysselsatta med direkt försäljning och vad som avser andra anställda och inte heller mellan den del som avser direkt försäljning och den del som avser annan verksamhet. På samma sätt har rådet hävdade att om en försäljare ägnar sig åt försäljning av flera olika varor är det nödvändigt att fördela dessa aktiviteter mellan varorna efter tillgängliga uppgifter, såsom kopior av redogörelser för besök, kalendrar, tidrapporter ("time-sheets"), vilket sökanden inte har gjort.

84 Rådet har gjort gällande att det inte principiellt har vägrat justering då det ju har beviljat ett avdrag om två procent, men att det, eftersom sökanden inte har visat att något annat varit befogat, har varit tvunget att grunda sig på de kostnader för direkt försäljning som andra exportörer har haft.

85 Kommissionen har anfört att de uppgifter som den samlat in under undersökningsförfarandet medfört att den ansett att sökanden inte, i den mening som avses i artikel 2.9 b i grundförordningen vare sig visat att dess ursprungliga begäran — vilken

sammanlagt rörde 35,8 anställda och ett belopp motsvarande 10,29 procent av de priser som tillämpats gentemot handlare och 8,11 procent av de priser som tillämpats gentemot de slutliga köparna — eller att dess reviderade begäran enligt artikel 2.10 c v varit berättigade. Uppgiften om 35,8 personer har nämligen, enligt kommissionen, minskats av sökanden först till 29,6 personer och sedan till 23,4 personer och motsvarar inte kostnaden för försäljare som varit direkt knutna till de berörda försäljningarna hos de båda andra koreanska företag som omfattats av undersökningsförfarandet, vilken endast uppgick till 1—2 procent av de försäljningspriser som har tillämpats på den koreanska marknaden.

- 86 Vad avser sökandens påstående att kommissionens tolkning av artikel 2.10 c v i grundförordningen missgynnar de små företag som säljer ett stort antal olika varor har kommissionen hävdats att sökanden inte har åberopat någon bevisning till stöd för detta och att den erfarenhet av undersökningar av stora företag i antidumpningsförfaranden som institutionerna har skaffat sig beträffande ett stort urval av varor visar att de justeringar som har begärts för löner till försäljare mycket sällan överstiger två procent av normalvärdet för de berörda varorna.

Förstainstansrättens bedömning

- 87 Det skall inledningsvis erinras om att det av fast rättspraxis framgår att de justeringar som utförs med stöd av artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen, såväl till syfte som till tillämpningsvillkor, skiljer sig från de justeringar som sker vid konstruktionen av exportpriset enligt artikel 2.8 b. I motsats till de justeringar som föreskrivs i artikel 2.8, vilka utförs på eget initiativ av institutionerna, så sker de justeringar som utförs i enlighet med artikel 2.9 och 2.10 inte på institutionernas eget initiativ. Den part som begär att de skall utföras måste bevisa att de är nödvändiga för att säkerställa att priserna blir jämförbara (se de ovan nämnda domarna i målen Nachi Fujikoshi mot rådet, punkt 31—33, Nippon Seiko mot rådet, punkt 43—45 och Minebea mot rådet, punkt 41—43).

- 88 Rätten har följaktligen att undersöka om sökanden i detta fall lyckats bevisa att någon del av den totala lönekostnaden för försäljare som överstiger två procent av försäljningen kan anses direkt knuten till försäljningen.
- 89 Rätten kan inte godta sökandens beräkning, enligt vilken en procentandel som ligger mycket nära vad som faktiskt har betalats i lön till den personal som helt varit sysselsatt med direkt försäljningsverksamhet avseende de aktuella varorna uppnås genom att den totala omsättningen för handelsvägar delas med det sammanlagda antalet försäljare av detta slags vara och därefter dra av lön till direktörer och arbetare. Även om denna beräkning möjliggör att man kan bortse från en del av kostnaderna för löner till försäljare genom att andra varor än kommersiella vägar, såsom industrivägar, räknas bort, möjliggör den nämligen inte att man fastställer de kostnader som uppkommer som en direkt följd av försäljningen av varan NOVA, vilken är föremål för antidumpningstullen, eftersom det under rubriken "kommerciella vägar" även förekommer andra varor. Dessutom har sökanden inte förnekad kommissionens påstående att modellen NOVA var en enkel modell som var färdigutvecklad. En sådan modell motiverar relativt sett en mindre försäljningsinsats än en mer komplicerad modell eller en modell som är under utveckling.
- 90 I fråga om det argument som innebär att försäljarnas uppgifter att besöka potentiella kunder för att förmå dem att köpa varorna, att lära kunderna hur de sålda apparaterna fungerar, att skriva verksamhets- eller försäljningsrapporter ingår som en integrerad del i arbetet som försäljare, skall det för det första påpekas att artikel 2.9 och 2.10 inte allmänt sett ger utrymme för en sådan justering. För det andra skall det påpekas att domstolens rättspraxis (se dom av den 10 mars 1992, Ricoh mot rådet, C-174/87, Rec. s. I-1335, punkt 24—30) innebär att kostnader för resor, kommunikation, reklam, försäljningsbefrämjande åtgärder och representation inte kan anses vara direkt knutna till försäljningen i den mening som avses i artikel 2.10 c i grundförordningen och därmed motivera att normalvärdet justeras nedåt.
- 91 Förstainstansrätten anser att den omständigheten att den post i sökandens resultaträkning som avser löner inte hänvisar till kostnader för utbildning och försäljningsbefrämjande åtgärder inte utgör något bevis för att försäljarna inte ägnar sig

åt sådana uppgifter, särskilt som sökanden hävdar att dessa uppgifter utgör en integrerad del i deras arbete. Följaktligen ingår ersättning för dessa uppgifter i posten "löner".

- 92 Under dessa omständigheter anser förstainstansrätten att kommissionen gjorde rätt när den begärde att sökanden skulle inkomma med bevis angående anslagen för lönekostnader för försäljning av den berörda varan. Med hänsyn till handlingarna i målet och till de diskussioner som har förekommit under det administrativa förfarandet konstaterar förstainstansrätten att sökanden inte har förmått bevisa att den justering som begärts för löner uppfyllde villkoren i artikel 2.10 c v i grundförordningen. Följaktligen kan sökanden inte anmärka mot att kommissionen inte godtagit dess begäran om justering.
- 93 När det gäller argumentet att institutionernas tolkning av artikel 2.10 c v innebär att de företag som själva saluför sina varor missgynnas i förhållande till de företag som använder sig av agenter skall det påpekas att institutionerna endast har tillämpat denna bestämmelse strikt enligt dess lydelse. Enligt lydelsen görs, beträffande justeringar för försäljningskostnader, en klar skillnad mellan betalning till agenter och till avlönad personal. I det sistnämnda fallet är justeringar endast tillåtna beträffande det lönebelopp som avser direkt försäljningsverksamhet. Som rådet riktigt har påpekat betalas en agent för att sälja, varför ersättningen till honom är en kostnad för direkt försäljning. En avlönad försäljare ersätts däremot inte med provision och det är därför nödvändigt att på någon annan grund avgöra om försäljaren helt är sysselsatt med försäljning.
- 94 Av detta följer att den avräkning om två procent som kommissionen har gjort inte har inneburit någon överträdelse av artikel 2.9 och 2.10 i grundförordning.
- 95 Av det ovanstående följer att denna grund skall förkastas.

Den tredje grunden vilken avser överträdelse av rätten till försvar

Parternas argument

- 96 Sökanden har, vid avgivandet av sin replik, gjort gällande att institutionerna inte har uppfyllt sina skyldigheter vad gäller god förvaltning och rätten till försvar genom att inte underrätta sökanden om sitt beslut att avslå begäran om justering för försäljarnas löner i enlighet med artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen när de kontrollerade fakta i målet, det vill säga i sådan tid att sökanden hade möjlighet att inkomma med uppgifter till stöd för begäran samt genom att inte översända protokollet från kontrollen. Sökanden anser att det med hänsyn till skyddet för rätten till försvar är nödvändigt att institutionen, vid varje kontroll, upprättar ett protokoll över kontrollen, i vilket den sammanfattar inte bara de kontrollerade punkterna utan också de punkter som institutionen anser att sökanden har lämnat otillräckliga uppgifter om. Det är nämligen oacceptabelt att, som i detta fall, ett företag först vid genomgång av svaromålet får veta att dess begäran om justering har ansetts tveklaktig på grund av att det begärda avdraget varit högre för dess handlare än för försäljning direkt till konsumenterna av varan. Om sökanden hade underrättats om detta skäl hade den kunnat svara att samtliga dess slutkunder var etablerade i Söul, vilket kommissionen har kunnat kontrollera, och att ett minimalt antal försäljare därför kunde nå ett maximalt antal köpare. Sökandens handlare är däremot spridda över Korea och det krävs därför ett större antal försäljare för att nå landsorten. Sökanden anser därför att institutionerna har gjort sig skyldiga till bristfällig handläggning och till överträdelse av rätten till försvar, vilket medfört att artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen har överträtts.
- 97 Rådet har påpekat att detta är en ny grund som sökanden har fört fram i samband med sin replik och att den därför inte kan tas upp till prövning. Rådet har tillagt att på gemenskapsrättens nuvarande stadium finns det inte någon skyldighet att sätta upp ett protokoll efter varje kontroll som har skett i en undersökning. Rådet har hävdat att syftet med kontrollen är att undersöka de uppgifter som parterna har inkommit med i svaren på frågeformulären och att den bedömning som kommissionen gör av dessa uppgifter översänds till sökanden i enlighet med artikel 7.4 b i grundförordningen. När kommissionen den 6 maj 1993 sände en skrivelse till sökanden uppfyllde den, enligt rådet, den skyldighet som stadgas i den nämnda bestämmelsen. Kommissionen gav därmed sökanden möjlighet att inkomma med

sina synpunkter, vilket denne också gjorde i sin skrivelse av den 6 juni 1993, utan att klaga på att det inte fanns något protokoll över kontrollen. Sökanden kan därför inte göra detta i sin replik.

Förstainstansrättens bedömning

- 98 Förstainstansrätten påpekar att enligt artikel 19 första stycket i EEG-stadgan för domstolen, vilken enligt artikel 46 första stycket i samma stadga är tillämplig på förstainstansrätten och enligt artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler skall ansökan innehålla en sammanfattning av de grunder som åberopas. På samma sätt framgår det av artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler att det inte är tillåtet att åberopa nya grunder under rättegången såvida de inte föranleds av faktiska eller rättsliga omständigheter som framkommit först under förfarandet. I detta fall kan rätten konstatera att sökanden först i sin replik har åberopat grunden, vilken således inte förekom i ansökan, och att det föreligger skäl för att avvisa den såsom för sent åberopad (se domstolens dom av den 5 mars 1991, Grifoni mot Euratom, C-330/88, Rec. s. I-1045, punkt 18 och förstainstansrättens dom av den 18 november 1992, T-16/91, Rendo m. fl. mot kommissionen, Rec. s. II-2417, punkterna 130 och 131). Förstainstansrätten anser emellertid att grunden, av omsorg om rättssäkerheten, bör prövas i sak.
- 99 I detta avseende skall det, som rådet riktigt gjort, påpekas att det i grundförordningen inte föreskrivs någon skyldighet att upprätta ett protokoll efter varje kontroll som skett i en undersökning. I artikel 7.4 b i den nämnda förordningen stadgas att exportörer och importörer av den undersökta varan kan begära att bli underrättade om de väsentliga omständigheter och överväganden som ligger till grund för den planerade rekommendationen att införa slutgiltiga tullar. I samma punkt i bestämmelsen tillåts under c ii att uppgifter lämnas muntligen eller skriftligen efter vad kommissionen finner lämpligt.
- 100 Rätten anser vidare att sökanden inte på grund av detta kan hävda att den omständigheten att det inte fanns något protokoll utgjort hinder mot att förse

kommissionen med de uppgifter som var nödvändiga för att visa att begäran om justeringar var välgrundad. I detta fall konstaterar rätten att kommissionen översänt de uppgifter som avses i artikel 7.4 b och c i grundförordningen i brevet av den 6 maj 1993 (bilaga IV.2. till ansökan) i vilket det står "Hereunder follows, pursuant to Article 7(4)(b) and (c) of Council regulation (EEC) N° 2423/88 of 11 July 1988, the essential facts and considerations concerning dumping and injury calculations..." ("Nedan följer i enlighet med artikel 7.4 b och c i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 de väsentliga omständigheter och överväganden som avser dumpning och beräkningen av skada".) I skrivelsen understryks följande: "Costs for salesmen salaries include expenses for training, promotion and other, not directly sales related expenditures. Also the salesmen, as proved during inspection, are selling other products not linked to REWS and performing other activities like collecting cheques or installing equipments... A claim of 10,29 % respectively 8,11 % for salesmen salaries can therefore not be accepted as a reliable indication of expenses directly linked to REWS sales. In these circumstances, a 2 % allowance for salesmen charges is estimated reasonable." ("Kostnader för löner till försäljare inbegriper kostnader för utbildning, försäljningsbefrämjande åtgärder, och andra kostnader som inte direkt avser försäljningen. Försäljarna säljer, som framgått vid inspektion, också andra varor som inte direkt berör REWS och utför andra uppgifter som att ta emot checkar eller installera utrustning ... En begäran om 10,29 procent respektive 8,11 procent för löner till försäljare kan därför inte godtas som tillförlitlig uppgift om kostnader som direkt avser försäljning av REWS. Under dessa omständigheter bedöms en justering om två procent för kostnader för försäljare rimlig.")

- 101 Det skall vidare påpekas att kommissionen i ett annat brev av den 28 juni 1993 (bilaga IV.4. till ansökan) har underrättat sökanden om att: "The Commission's services cannot accept the arguments developed by the company in its comments to the disclosure (kommissionens skrivelse av den 6 maj 1993). The staff concerned is partly engaged in REWS sales and partly involved in activities concerning other products. Furthermore, a considerable part of the salarial costs for which allowances are claimed relate to administrative and promotional activities (see annex 27) considered to be general overheads which do not affect price comparability". ("Kommissionen inte kan godta de argument som bolaget utvecklat i sina kommentarer till den skrivelse där kommissionens uppgifter redovisats (kommissionens

skrivelse av den 6 maj 1993). Den berörda personalen sysselsätts delvis med försäljning av REWS och delvis med uppgifter som rör andra varor. Vidare rör en avsevärd del av de lönekostnader för vilka justering begärs administrativa och försäljningsbefrämjande åtgärder (se bilaga 27) vilka bedöms utgöra allmänna uppgifter som inte berör prisjämförbarheten). Kommissionen konstaterade också att "the company was not in a position to link the costs to the individual sales transactions" ("bolaget kunde inte visa att det förelåg ett direkt samband mellan kostnaderna och de enskilda försäljningarna"). Det framgår vidare av utvecklingen av sökandens begäran om justering (först 35,8, sedan 29,6 och slutligen 23,4 försäljare) och av att vissa varor har uteslutits (såsom industrivågar) att kommissionen och sökanden vid kontrollen på plats diskuterat dessa justeringar.

- 102 Av det ovanstående framgår att sökanden har getts möjlighet att, under det administrativa förfarandet, ta del av skälen för att kommissionen hade för avsikt att avslå begäran om justeringar. Rätten kan följaktligen dra slutsatsen att den omständigheten att något protokoll inte har upprättats över den kontroll som låg till grund för att kommissionen hade för avsikt att avslå sökandens begäran om justeringar inte utgör någon överträdelse av rätten till försvar.
- 103 Denna grund skall således förkastas.

Den fjärde grunden, vilken avser överträdelse av artikel 7.4 i grundförordningen

Parternas argument

- 104 Sökanden har hävdatt att kommissionen har överträtt artikel 7.4 i grundförordningen genom att vägra att till sökanden översända vissa uppgifter, som har varit av väsentlig betydelse för försvaret av dennes intressen. I dom av den 20 mars 1985, Timex mot rådet och kommissionen (264/82, Rec. s. 849), har nämligen domstolen, enligt sökanden, ålagt kommissionen att lämna ut de uppgifter som är nödvändiga för att exportörerna skall kunna försvara sina intressen på ett lämpligt sätt. I dom

av den 27 juni 1991, Al-Jubail (C-49/88, Rec. s. I-3187), har domstolen ansett att institutionerna för att uppfylla sin informationsskyldighet är tvungna att verka med all den omsorg som krävs när de, i den mån detta är möjligt med bibehållen affärssekretess, till de berörda företagen lämnar ut de uppgifter dessa behöver i försvaret av sina intressen samt när de, i förekommande fall på eget initiativ, väljer lämpliga former för dessa uppgifter. Enligt sökanden ansåg domstolen vidare att de berörda företagen i vilket fall som helst måste ges möjlighet att under det administrativa förfarandet på ett meningsfullt sätt ge tillkänna sin uppfattning om relevansen och riktigheten av de fakta, omständigheter och bevis som kommissionen har åberopat till stöd för påståendet att det förekommit dumpning som lett till skada.

- 105 Sökanden anser att kommissionen i detta fall i förfarandet har återgett uppgifter från ett tidigare förfarande som rört export av vågar med ursprung i Japan, särskilt när det gäller beräkningen av riktpriiset. I detta förfarande skall sökandens moderbolag Ishida Japan ha begärt att kommissionen skulle lämna ut dessa uppgifter till detta bolag utan att få något tillfredsställande svar från kommissionen. Sökanden har påpekat att institutionerna, under detta förfarande, inte översänt de väsentliga uppgifter som de hade återgett ur förfarandet beträffande Japan och att om sökanden fått veta sin egen teoretiska återförsäljningsmarginal och särskilt klagandenas riktpriiser skulle sökanden avsevärt ha kunnat minska den marginal för undernotering som slutligen fastställts.

- 106 Sökanden medger förvisso att den har underrättats om att kommissionen för att beräkna riktpriiserna använde samma metod och samma uppgifter som de som har använts beträffande Japan och godtagit detta förfaringsätt. Sökanden anser sig emellertid ha rätt att i förevarande förfarande föra in de argument som Ishida Japan utvecklade i det förfarande som gällde Japan.

- 107 Rådet har gjort gällande att denna grund saknar stöd av det skälet att sökanden inte i detta förfarande har begärt att få del av de uppgifter som avser beräkningen av riktpriiset i det förfarande som avser Japan och därför att sökanden inte ens angett att den upprepade de argument som Ishida Japan hade åberopat i det förfarandet. Enligt rådet visar de verkliga omständigheterna att det, efter kommissionens brev av den 6 maj 1993, har stått klart för sökanden att antidumpningstullarna skulle bestämmas på grundval av dumpningsmarginalen och inte på skademarginalen, eftersom dumpningsmarginalen (29,08 procent) understeg skademarginalen (45 procent), medan förhållandet var det motsatta i det förfarande som rörde Japan. Sökanden har således större intresse av att diskutera beräkningen av dumpningsmarginalen än beräkningen av skademarginalen. Av skriftväxlingen mellan sökanden och kommissionen framgår att sökanden hade avslutat diskussionen om underprissättning och om riktpriiser på grund av att dumpningsmarginalen understeg skademarginalen.
- 108 Rådet anser i andra hand att de uppgifter som kommissionen försett Ishida Japan med möjliggjort för det bolaget att försvara sina intressen i det förfarande som rör Japan.
- 109 Kommissionen har påpekat att sökanden inte vid något tillfälle under detta förfarande har ansett det lämpligt eller nödvändigt att, såsom skedde i förfarandet rörande Japan, inkomma med en begäran om upplysningar.
- 110 Kommissionen har anfört att den, i den preliminära förordningen (punkt 55) och i sitt "disclosure letter" av den 6 maj 1993, angav att antidumpningstullen hade beräknats på grundval av dumpningsmarginalen, eftersom skademarginalen översteg denna samt att sökanden inte har gett uttryck för någon reservation i sitt svar av den 6 juni 1993. Kommissionen har understrukt att det var först i brevet av den 9 juli 1993, således mer än två månader efter det att den preliminära förordningen trätt i kraft och kommissionen skickat sitt "disclosure letter" av den 6 maj 1993, som sökanden framförde argumentet att den metod för beräkningen av skademarginalen som hade använts när antidumpningstullen fastställdes inte kunde tillämpas

i förhållande till sökanden på grund av den karaktär som sökandens export hade (en enda modell). Enligt kommissionen förutsätter detta att sökanden har godtagit att den skademarginal som kommissionen beräknat på grundval av underprissättning (mer än 45 procent) varit riktig.

- 111 Kommissionen drar slutsatsen att artikel 7.4 i grundförordningen inte har överträtts, eftersom sökanden inte vid något tillfälle under förfarandet har trott att det varit lämpligt eller nödvändigt att, med tillämpning av artikel 7.4 c i i nämnda förordning, inkomma med en begäran om preciserade uppgifter om den beräkning av skademarginalen som har legat till grund för fastställelsen av både den preliminära och den slutliga antidumpningstullen.

Förstainstansrättens bedömning

- 112 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att det var med sökandens medgivande som kommissionen vid beräkningen av riktpriiset använde samma metod och samma uppgifter som vid förfarandet rörande Japan, vilket sökanden också har bekräftat.
- 113 Som rådet och kommissionen har påpekat skall det också understrykas att sökanden inte i detta förfarande begärt att få del av de uppgifter som legat till grund för beräkningen av riktpriiset i det förfarande som rört Japan och att sökanden inte ens angett att den upprepade de argument som Ishida Japan framfört inom ramen för det förfarande som rörde Ishida Japan.
- 114 Rätten kan vidare konstatera att det i den preliminära förordningen preciseras att det av de undersökningar som kommissionen gjort beträffande skadefaktorerna har framgått att det har förekommit underprissättning som för alla företagen översteg 20 procent och var högre än 30 procent för den koreanske exportör som hade den

högsta dumpningsmarginalen” (det vill säga Descom, punkt 33, slutet). Att det förekommit underprissättning och det belopp till vilket denna uppgått har fastställts genom en ”jämförelse mellan priserna för de modeller som gemenskapens industri saluför och priserna för de jämförbara modellerna från de berörda exportörerna som gjorts på grundval av försäljningar i samma kommersiella led (de priser som tillämpats gentemot oberoende distributörer och handlare) som förekommit på gemenskapens huvudsakliga marknader under undersökningsperioden” utan att de tekniska skillnaderna mellan dessa modeller beaktats (punkt 33). Eftersom den konstaterade skadan översteg dumpningsmarginalen beräknade kommissionen den preliminära antidumpningstullen på grundval av den fastställda dumpningsmarginalen (punkt 55). Slutligen konstaterar rätten att det har fastställts en frist om en månad för parterna att inkomma med yttranden över de slutsatser som kommissionen dragit och vilka var preliminära och kunde undersökas på nytt (punkt 58).

- 115 Förstainstansrätten konstaterar likaså att kommissionen i sitt ”disclosure letter” av den 6 maj 1993 har underrättat sökanden om att jämförelsen av priserna för de ”enklaste” modellerna från gemenskapens tillverkare med priserna för de jämförbara modellerna från sökanden i samma kommersiella led visade en underprissättning som översteg 45 procent samt att kommissionen avsåg att föreslå en antidumpningstull om 29 procent motsvarande den fastslagna dumpningsmarginalen och att om sökanden inte inkom med skriftlig uppgift om något annat skulle kommissionen anse att sökanden inte bestred de omständigheter och överväganden som hade angetts i skrivelsen.
- 116 Ställd inför dessa uppgifter har sökanden inte i sin svarsskrivelse av den 6 juni 1993 kommit med någon invändning mot kommissionens avsikt att föreslå att det införs en slutlig antidumpningstull grundad på Descoms dumpningsmarginal eller mot de huvudsakliga omständigheter och överväganden som legat bakom kommissionens avsikt (förluster för gemenskapens industri, grund för beräkningen av underprissättningen, beräkningen av en marginal för underprissättningen överstigande 45 procent, uppgifter om att en skademarginal grundad på ett riktpreis med nödvändighet översteg en marginal grundad på en jämförelse av de tillämpade priserna) och har inte ens inkommit med någon begäran om ytterligare upplysningar i detta avseende.

- 117 Det framgår av en fast rättspraxis att rätten till försvar har respekterats om det berörda företaget under det administrativa förfarandets gång har getts möjlighet att ge uttryck för sin uppfattning om huruvida de fakta och omständigheter som påstås vara för handen verkligen är korrekta och relevanta (se till exempel dom av den 13 februari 1979, Hoffmann-La Roche mot kommissionen, 85/76, Rec. s. 461, punkt 11 och den ovan nämnda domen i målet Nakajima mot rådet, punkterna 109 och 110).
- 118 Det måste således konstateras att sökanden i detta förfarande inte har begärt att få del av uppgifterna om den beräkning av riktpriiset som skett i förfarandet rörande Japan och inte har bestritt de uppgifter som kommissionen lämnat. Sökanden kan därmed inte göra gällande att dess rätt till försvar har överträtts i detta förfarande.
- 119 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden, i sin skrivelse av den 9 juli 1993 och vid sammanträdet, har hävdatt att det väsentliga i dess grund är att den beräkningsmetod som kommissionen har använt sig av inte har varit tillämplig på sökanden på grund av att denne endast har salufört en enda vara. Enligt sökanden skulle den metoden inte vara lämplig annat än i de fall exportörerna och tillverkarna exporterar flera varor till gemenskapen och därigenom kan kompensera dumpningsmarginalen för en vara med den för en annan, vilket är fallet i det förfarande som rört Japan.
- 120 I detta avseende erinrar förstainstansrätten om att sökanden bekräftat att den, i sin ansökan, inte motsatte sig att kommissionen i detta förfarande tillämpade den beräkningsmetod som den hade tillämpat i förfarandet rörande Japan, trots att sökanden ända från början av förfarandet var medveten om att det endast rörde en enda modell. Eftersom sökanden dessutom hade möjlighet att jämföra sin modell NOVA med vilken som helst av de "enklaste" bland de modeller som förekom i den lista över modeller som sänts till Ishida Japan under förfarandet rörande Japan hade sökanden kunnat framföra detta argument ända från början av förfarandet i

stället för att invänta att kommissionen, vid slutet av förfarandet, hade konstaterat att dumpningsmarginalen var lägre än skademarginalen. Följaktligen kan sökandens argument inte godtas.

- 121 Förstainstansrätten anser för övrigt att sökanden inte kan påstå att den, om den hade blivit korrekt underrättad om klagandenas riktpolis, hade kunnat minska skademarginalen för dess import långt under dumpningsmarginalen, vilket den gjort i förfarandet rörande Japan. För det första har förstainstansrätten redan funnit att sökanden inte kan anmärka mot att kommissionen brustit i att ge upplysningar. För det andra har rätten kunnat konstatera att förfarandet rörande Japan avsåg flera modeller medan detta förfarande endast rör en enda vara från sökanden, nämligen modellen NOVA, vilket sökanden också har bekräftat. Om det rör sig om flera exporterade modeller måste en mycket större mängd uppgifter tas i beaktande vid beräkningen av skademarginalen, vilket gör beräkningen mer komplicerad och följaktligen ökar möjligheterna att justera dessa beräkningar. Rätten anser således att om de uppgifter som kommissionen lämnat ut i det förfarande som rörde Japan möjliggjorde för Ishida Japan att visa kommissionen en skademarginal som var lägre, så har Descom haft desto större möjligheter att göra detsamma i detta förfarande. Anmärkningen skall således förkastas.

- 122 När det slutligen rör den påstådda överträdelsen av rätten till försvar i det förfarande som rört Japan, skall det påpekas att en sådan grund, vilken avser faktiska omständigheter som ligger utanför förfarandet, är relevant endast om sökanden kan visa ett samband mellan dessa omständigheter och det förfarande som lett fram till att den omtvistade förordningen antogs. Det enda sättet att bevisa ett sådant samband skulle vara att begära att kommissionen i detta förfarande gav sökanden samma uppgifter som de som sökanden begärt i det förfarande som rört Japan. Eftersom sökanden inte har lämnat någon sådan begäran ligger de faktiska omständigheterna i det förfarande som rört Japan utanför målet inför förstainstansrätten.

123 Denna grund skall således förkastas.

124 Av samtliga dessa överväganden följer att talan i detta mål skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

125 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall den tappande parten förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden är den tappande parten och rådet har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna skall sökanden förpliktas att ersätta rådets kostnader. Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall kommissionen som intervenient bära sina egna kostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) Sökanden skall bära sina kostnader och ersätta rådets rättegångskostnader, däri inbegripet de som avser begäran om interimistiska åtgärder.

3) Kommissionen skall bära sina rättegångskostnader.

Lenaerts

Schintgen

García-Valdecasas

Bellamy

Lindh

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 september 1995.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitiesekreterare

Ordförande